

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 442. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828801808/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Hun gik ned ad Bakken og hjemad.

Hun tænkte:

— Han . . . den gamle Stabejs der i det gamle Pavillonhus, han er jo Morbror til den Matraas, han har Penge i Sparekassen, det véd jeg fra Borgmesterens Karl, ham, som lukker Folk ind paa Sparekassedagene. Kanske Jomfru Korneliussen lige godt kan blive besørget paa en ordentlig Maade. Men Jomfru Slinge skal ikke vide noget om det, jeg véd.

Skyerne lukkede sig, Solen sank, mens Birgitte, Louis og den lille Therese sad i en tæt Omslyngning oppe paa den vindomsuste Galgebakke.

Saa opløstes Gruppen som efter Aftale. Birgitte og Therese gik til sin, Louis til sin Side neden om Bakkens Fod.

XII.

— Kom ind! raabte Overlærer Tofte lidt gnavent, da det en Morgen Klokkeren vel ni bankede paa hans Dør.

Overlærer Tofte havde længe været oppe, men han var længe om sin Paaklædning, som foregik under Afbrydelser af Læsning. Alt, mens den gamle Herre syslede med sine Flipper af gammeldags opstaaende Form og andre lignende Smaating, kunde et Sted af en Klassiker rinde ham i Hu, saa maatte vedkommende Græker eller Romer ned af Hylden og konfronteres med Overlærer Toftes Hukommelse.

Nu, da det bankede, var Overlærer Tofte netop kommen saa vidt, at han havde barberet højre Kind og Hagen glat, og stod med den venstre indsæbet og med en stor Klat af Sæbe blandet med smaa Skæghaar, dinglende paa venstre Haands Pegefinger.

— Undskyld, Hr. Overlærer! . . . jeg kan komme igen, naar De tillader.

Havde Overlærer Tofte været en mere moderne Mand, havde han taget Lenoir paa Ordet og bedet ham komme igen om et Par Timer, thi han holdt ikke af at tale om Morgenen, end mindre af at overraskes i Nægligé. Men han havde en gammel-dags Frygt for i mindste Maade at svinge Gæstfrihedens eller Høflighedens Pligt, tilmed sluttede han i en Hast, at den lille